

برنامه انقلابی - انتقالی

وظیفه سوسیالیست های انقلابی صرفاً محدود به تبلیغ و ترویج سیاسی نیست. آنان باید در مبارزه روزمره توده ها حول خواست های مشخص شرکت فعال و پیگیر داشته باشند و مبارزات آنها را سازمان دهند. سازماندهی مبارزات، اما نیاز به يك برنامه دارد - برنامه انقلابی. برنامه ای که:

اول، متکی بر تحلیل مشخص از شرایط مشخص تاریخی و طبقاتی باشد. برنامه ای که بتواند سیر مبارزه ی طبقاتی را نشان داده و مبارزات را بر آن اساس سازمان دهد.

دوم، بر اساس تحلیل از وضعیت فعلی، چگونگی رسیدن به هدف نهائی - یعنی سوسیالیزم - را نشان دهد. یعنی برنامه باید راهنمای مبارزه استراتژیک طبقه کارگر باشد.

سوم، به مسائل جاری واقعی مبارزات طبقه کارگر و کلیه زحمتکشان پاسخ دهد. برنامه انقلابی باید يك بخش عملی داشته باشد: برنامه عمل کارگران. بخشی که به مثابه ابزاری برای بسیج توده ای (با آغاز از آگاهی فعلی) در جهت تحقق هدف نهائی (تسخیر قدرت) بکار گرفته شود.

چهارم، بر اساس تحلیل از وضعیت بین المللی، باید بتواند چگونگی پیروزی انقلاب در سطح جهانی را نشان دهد. در عصر امپریالیزم، با بین المللی شدن وجه تولید سرمایه داری، برنامه پرولتاریای هر کشور باید با برنامه زحمتکشان سایر کشورها پیوند داشته باشد.

چرا روش برنامه "حداقل" مردود است؟

برنامه "حداقل" متعلق به دوران رفرمیزم بود - دوران قبل از امپریالیزم. در این دوران، سرمایه داری هنوز گرایش مترقی در خود داشت و در مجموع، تحول

جامعه بسود مردم را مسدود نمی کرد (عمدتاً به علت منافع خود). احزاب کارگری، بدون آنکه خائن به طبقه ی خود باشند و یا ضدانقلابی، می توانستند حول يك برنامه حداقل در جهت اصلاح جامعه خود اقدام کنند و توفیق یابند.

اما، در عصر امپریالیزم، عصر احتضار سرمایه داری، رفرمیزم ورشکستگی کامل خود را نشان داده است. امروز دیگر سرمایه داری در سطح جهانی منحن شده و جایی برای اصلاح ندارد (چه سیاسی و چه اقتصادی). بنابراین صرفاً سرمایه داران هستند که از طرح برنامه "حداقل" سود خواهند برد و نه طبقه کارگر و زحمتکشان جامعه. امروز سازمان هایی که هدف مستقیم خود را سرنگونی انقلاب دولت سرمایه داری و به قدرت رسیدن پرولتاریا قرار ندهند، بناچار به همکاری با ضدانقلاب کشیده خواهند شد. برنامه "حداقل" یعنی رفرمیزم، زیرا که سرنگونی دولتی سرمایه داری و نظام بورژوایی را هدف قرار نمی دهد.

تجربه انقلاب اخیر ایران نشان داد که بدون سرنگونی دولت بورژوایی هیچگونه بهبود دراز مدت در موقعیت طبقه ی کارگر امکان پذیر نیست. تمرکز نیروی طبقه ی کارگر پیرامون مبارزه برای برنامه حداقل و یا ترکیبی از مطالبات صرفاً حداقل نه تنها منطبق با وضعیت کنونی نیست که توجه کارگران را از هدف اصلی، یعنی سرنگونی دولت سرمایه داری، منحرف می کند.

برنامه عمل کارگران

تجربه انقلاب ایران همچنان اثبات کرد که خود کارگران در هر در رویی با رژیم از محدودیت برنامه حداقل فراتر رفته و مطالبات انتقالی را در دستور کار مبارزات روزمره خود قرار می دهند. مطالبات انتقالی، مطالباتی هستند که تحقق نهایی آنان مستلزم شکسته شدن چارچوب نظام بورژوایی است. هر مبارزه ای که از ابتدائی ترین و جزئی ترین خواست ها آغاز شده به سرعت به خواست های انتقالی

(و سپس عملی) تبدیل شده و می تواند به سهولت تا رو در رویی با قدرت حاکم پیش رود (برنامه حداقل و حداکثر در هم ادغام شده اند و طرح هر یک به تنهایی بی ربط به مبارزه ی طبقاتی است). وضعیت کنونی ایران، مجموعه مطالبات انتقالی به برنامه عمل انقلابی مبدل شده است. حول هر شعار مشخص و مرتبگی می توان، مبارزات عملی طبقه ی کارگر را، تا سرنگونی رژیم سازمان داد. برنامه عمل کارگران می باید بخش عمده برنامه انقلابی را تشکیل داده و جایگزین هرگونه برنامه رفرمیستی (برنامه حداقل) شود.

گسترش و تعمیق مبارزات کارگران ایران پیرامون مطالبات مشخص و مرتبگی، قادر است وضعیت تدافعی فعلی را به سرعت به یک وضعیت تهاجمی مبدل کند. برنامه عمل باید از ابتدا شامل خواست های انتقالی منطبق با نیازهای عینی و در مبارزات کنونی باشد. باید در کنار خواست های حداقل، مطالباتی مانند افزایش دستمزدها متناسب با تورم، کاهش ساعات کار متناسب با افزایش بیکاری، باز کردن همه دفترهای دخل و خرج شرکت ها و کارخانه ها، حق وتوی کارگران در ارتباط با مسائل مربوط به سازماندهی در مراکز تولید، کمیسیون های کارگری برای نظارت بر قانون کار و طرح طبقه بندی مشاغل، تحریم کلیه نهادهای رژیم سرمایه داری، کنترل بر تولید و توزیع و غیره قرار گیرند. و باید در کنار مطالبات اقتصادی، خواست های عمده سیاسی نظیر آزادی کلیه زندانیان سیاسی، لغو حکم اعدام، آزادی بیان تجمع و تشکیل و غیره طرح شوند. مجموعه مطالبات مذکور برنامه عمل کارگران را برای سازماندهی مبارزات در راستای سرنگونی رژیم و تسخیر قدرت تشکیل میدهد.

برنامه عمل و پیشگام کارگری

برنامه عمل کارگران نمی تواند از بدون شرکت مستقیم پیشروی کارگری در تدوین آن به توده کارگر انتقال یابد. حلقه رابط بین برنامه عمل انقلابی و توده های

زحمتکش، رهبران طبیعی و عملی کارگران هستند. پیشروی کارگری در بسیاری از موارد با اتکاء به تجربه انباشت شده از مبارزات دوره گذشته به درک دقیق تری از معضلات و مسائل سازماندهی مبارزه میرسد (در بسیاری از موارد نیز، سازمان های انقلابی از پیشروی کارگری عقب تر هستند).

در واقع، شرط توفیق نهائی يك برنامه انقلابی آزمایش شدن و نهایتاً پذیرش آن توسط پیشروی کارگری است. چنانچه طرح نهائی برنامه عمل کارگران با همکاری رهبران طبیعی کارگران تدوین نشود و توسط آنان در میان توده ها آزمایش نشود، آن برنامه صرفاً نوشته ای است بر روی کاغذ و از اعتبار سیاسی برخوردار نیست.

برنامه عمل ای که توسط پیشروی کارگری پذیرفته شده باشد (و یا با همکاری آن تدوین شده باشد)، می تواند حامل تأیید بخش قابل ملاحظه ای از طبقه کارگر باشد. چنین برنامه ای قادر است از طریق رهبران کارگران راهنمای عمل توده ای و در انطباق نزدیکتر با وضعیت مشخص مبارزه طبقاتی باشد.

اهداف سوسیالیست های انقلابی

۱- سرنگونی رژیم سرمایه داری- بدون سرنگونی قهرآمیز رژیم فعلی هیچ يك از نیازهای اولیه زحمتکشان ایران قابل تحقق نخواهند بود. در وضعیت کنونی و بر اساس تجربه قبلی، سرنگونی رژیم تنها از طریق اعتصاب عمومی سیاسی و قیام مسلحانه توده ای عملی است.

۲- تشکیل جمهوری شورائی کارگران و دهقانان فقیر- تنها رژیمی که قادر به جایگزینی رژیم فعلی برای حل مسائل انقلاب ایران است، جمهوری شورائی کارگران و دهقانان فقیر است.

۳- سازماندهی طبقه ی کارگر برای تسخیر قدرت- طبقه ی کارگر که تنها طبقه ی انقلابی در جامعه هست، از سازماندهی و رهبری لازم برخوردار نیست. برای

سازماندهی رهبری انقلاب آتی باید در راستای گسترش هسته های کارگری سوسیالیستی (و نهایتاً حزب پیشتاز انقلابی) و کمیته های مخفی عمل در مراکز صنعتی (سازماندهی پیشروی کارگری) و ایجاد شوراهای شهری و روستایی و تحقق خواست کنترل کارگران و دهقانان بر تولید و توزیع حول یک برنامه عمل انقلابی (برنامه انتقالی) در مبارزات مشخص و فعلی طبقه ی کارگر شرکت فعال داشت.

۴- سازماندهی متحدان طبقه کارگر- طبقه ی کارگر در مسیر مبارزه علیه رژیم سرمایه داری، از حق کلیه ملیت های تحت ستم برای تعیین سرنوشت خود تا سرحد جدائی و تشکیل دولت مستقل دفاع می کند. مبارزه برای رفع هرگونه تبعیض مبنی بر عقیده، مرام، مذهب، نژاد و جنس در سرلوحه فعالیت های طبقه کارگر (و حزب آن) قرار دارد. کارگران انقلابی از مجلس مؤسسان انقلابی دمکراتیک متکی بر خود- سازماندهی مردم و دمکراسی کارگری در درون تشکل های توده ای دفاع می کنند.

۵- سازماندهی متحدان بین المللی- تشکیل جامعه سوسیالیستی صرفاً در سطح بین المللی تحقق پذیر است. انقلاب آتی ایران، چنانچه از حمایت پرولتاریای جهانی برخوردار نباشد، و چنانچه انقلاب در سطح جهانی بسط پیدا نکند، به انحطاط کشیده خواهد شد. مبارزه در راستای احیای یک حزب بین المللی انقلابی یکی از وظایف طبقه ی کارگر ایران است. همچنین مبارزه علیه امپریالیزم و متحدان مرتجع آن و دفاع از مبارزات کلیه کارگران و زحمتکشان جهان علیه این دولت ها بخشی از وظایف کارگران ایران را تشکیل می دهد.